

VARGA KLÁRA
Kísérőénekek

I.

Szelek, szelek.
 Fertőznek, betegek.
 Felmarjult hátukon
 átkokat cipelnek.
 Káromlás fúj jobbról.
 Káromlás fúj balról.
 A csupasz sár, a vastag ég
 nem moccan, nem ereszt.
 Nem halott, nem eleven.

Csupasz kis pálcikaember
 gázolna most át a táj iszapján.
 Ismertem is.
 Tudom, új tanyát keres.
 Angyala szárnya csupa kátrány,
 szélmocokban vesztegel.

Ima-áron,
 tisztes fizetségen
 kikérni akkor most onnét?
 Egyetlen éjjel
 – mint ördögös mesékben –
 fölszántani előtte
 egész Átokföldét.
 Kisöprözni a határból
 fertőző szeleket.
 Csupaszága glóriás titkát
 kegyelemben lesni meg.

II.

Az abroszod vakító,
 mint a szentek birodalma,
 gőzölög rajta a tál.
 Reszkető mélysárga fényét ontja
 a metszett,
 ódon borospohár.
 A meggyfa alatt
 terítve az asztal.
 Miféle hajnalban
 keltél fel
 sürgölődni
 az álomi vendégséghez?
 Miféle nyárban

üldögélsz ott a kerti széken,
 s ebéddel vársz?
 Mutogatsz a lombokon túlra,
 a telt sárga júniusi napra,
 hogy fény,
 hogy tefeléd,
 hogy odaát,
 csak ez a ragyogás van már.

Éget a nap,
 éget a szégyen,
 a bánat,
 ne mentegess,
 ne vigasztalj,
 láttam a titkod,
 láttam angyalod
 káromlásba falazott szárnyát.

III.

Negyvenkét nap.
 Bolyongsz a határban.
 Nem vagy már itteni,
 nem vagy még ottani.
 Ne húzzon vissza
 most már a vágy.
 Ne bogáncsoljon
 itteni kérés.
 Ösvényedről ne legyen
 visszatérés.
 Ne vessen senki
 szellemhátadra málhát.
 Hamvadjon torkokban
 sok zengő,
 magadicsérő,
 ártó okosság.
 Fogadalom se,
 félelem se bilincseljen,
 átok se,
 áldozat se fogjon,
 hátam mögé dobálom hát
 – röhögjön ki bárki –
 minden üveg borom.
 Loccsanjon, törjön,
 mámor ideátról már ne kössön.
 Repedjen

üres poharam is.
 Repüljön csak vissza-vissza
 árva kupicám is,
 oda, hol a naptár,
 tudod,
 a cammogó papíridő megállít,
 s titkos küldött üzeni:
 ne árts hát magadnak,
 se annak a lánynak,
 ne tarts vele,
 utólag se,
 földi száradásban.

Ne varrd másképp se
 a nyakába magad.
 Fogadalom?
 Aszkézis?
 Áldozat?
 Érte?!
 Na, ezt is csak hagyj.

Engedd szépen el.

Míg elér a fénylő odaátig,
 neki még nagy útja van.

IV.

Nem mondanám,
 hogy most már csend van.
 Mert a csendnek
 mély, rejtelmes
 szakadék az öble.
 Ez meg inkább
 telt edény,
 nyüzsgő veszteglésféle.
 Elfulladt hangzavar
 csordulni vágyó völgye.
 Elnémított táltosdobok

befelé dübörgő hallgatása.
 Kapkodva
 koporsódra lapátolt rögök
 tompa zuhogása.

Nem akarta a család
 a Csengettyűs temetőben
 a „pogány siratást”,
 mert mit szólnak
 a kicsodák,
 ha úgy tesznek le,
 dobszóval
 a földbe,
 ahogy éltél.
 Eldobolt így is,
 akinek kellett.

A pap meg csak diktálta
 az iramot a sírnál.
 Üdvözlégy Mária...
 kínlódba hadarta
 vele,
 akinek a nyelve bírta.
 Talán hátravolt
 egy esküvő,
 vagy a téli sötétedésig
 még egy temetés.

Veszteglés
 van most ideát.
 Napra nap váratlan
 új halott híre
 tépázza a völgyet.

Tölgyek dőlnek.

A tavasz kapujában
 gyászritmust toporog
 egy vacogó ország.